

andre Mentaliteter. Der er i det andet høje Ting — jeg tror for Resten ogsaa her i Dag — blevet brugt det Udtryk „bevidst at søge Ly i Uklarheden“. Men det er jo een Maade at udtrykke det paa; en anden Maade er at sige, at man søger efter bedste Evne at finde et neutralt Udtryk, hvor begge Parter kan mødes, uden at Forhandlingerne afbrydes. Der var et Punkt under Forhandlingerne, da man fra norsk Side stillede Krav om at faa Frederik den Sjettes Kyst inddraget under Overenskomsten. Paa dette Tidspunkt var den danske Delegations Stilling den at ville have Sydgrænsen for Overenskomstens Omraade sat til 67 Gr. 30 M. Nordbredde. Den Gang det norske Krav blev fremsat, kunde man naturligvis have afbrudt Forhandlingerne; saa var man ikke kommet til noget Resultat. Om det havde været rigtigt eller ikke, skal jeg ikke udtale mig om. Den daværende Regering bestemte sig til at fortsætte Forhandlingerne, og efter mit rent personlige Skøn tror jeg, det var rigtigt at forsætte Forhandlingerne for ikke at stille sig overfor den Eventualitet, at man var gaaet fra hinanden paa et Tidspunkt, hvor dog hele Agitationen — ikke mindst i Norge — havde sat meget kendelige Spor i Følelserne overfor os og jo ogsaa gensidigt.

Der er blevet sagt, at den danske Delegation ikke havde konsulteret folkeretskyndige. Det maa jeg til min Beklagelse tilbagevise som en fuldstændig ubegrundet Paastand. Vi har i Udenrigsministeriet en folkeretskyndig, som under Forhold, der var langt vanskeligere end dette dansk-norske Mellemværende, har ydet os saa betydelige Tjenester og har vist sig at være i Besiddelse af en saadan Særkundskab paa Folkerettens Omraade, at jeg mener, at Udenrigsministeriet i saa Henseende har været særdeles vel betjent og maaske neppe udenfor Ministeriet kunde have nogen bedre sagkyndig.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds sagde, at i 1894 var Østkysten blevet lukket op til Angmagssalik. I hvert Fald kom det ikke frem ved den Ytring, at ved Bestemmelsen af 1894 var det kun Angmagssalik, der blev inddraget under Monopolet. Det er klart, ikke sandt? (*Ellinger*: Ja, det modsiger jeg ikke). . . . Men saa er Faktum altsaa det, at Kysten sønden for Angmagssalikdistriktet mellem 1894 og 1921 var aaben, Nordmændene kunde den Gang være gaaet ind, men, saa vidt mig bekendt, har de ikke gjort det. Det er et Forhold, jeg gerne vil understrege ganske tydeligt, at i hvert Fald i den Periode har der i Hen-

hold til vore Regler været fuldstændig fri Adgang for Nordmændene til at gaa ind paa den Kyst. De har ikke gjort det. Jeg skal ikke paa nærværende Tidspunkt komme ind paa hele Spørgsmaalet om Kystens Tilgængelighed. Det bliver der maaske Lejlighed til senere under Debatten, hvis man skulde ønske at berøre dette Spørgsmaal. Men i hvert Fald den formelle Adgang havde de, og den er altsaa ikke blevet benyttet.

Hvad andre Lande angaar — det er jo et Spørgsmaal, som to ærede Talere har fremhævet som noget, der skulde stille os ugunstigere, som en Fare for os —, skal jeg kun udtale, at i det Øjeblik et andet Land kom til os og sagde: Maa vi være med her? ja, saa laa deri en yderligere Anerkendelse af vor Suverænitæt, og jeg skulde selvfølgelig være villig til — jeg tror heller ikke, Regeringen vilde havde det ringeste imod — at afslutte lignende Overenskomster med andre Lande.

Birke: Jeg vil kun gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (*Ellinger*) rettede til mig. En af det ærede Medlems Udtalelser gik ud paa, at jeg ikke havde forstaaet, at Besejling af Østgrønland var forbudt. Det Spørgsmaal har den højtærede Udenrigsminister nu gjort Rede for, saa det vil jeg ikke gaa nærmere ind paa; det ærede Medlem vil deraf kunne se, at jeg havde Ret, som jeg udtrykte mig.

Det ærede Medlem kunde ikke forstaa, at jeg kaldte det, at vi fik Lov til at kolonisere Scoresbysund, for en Indrømmelse. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes det ærede Medlem ellers vil have defineret Ordet „Indrømmelse“. En Indrømmelse maa dog være en Indrømmelse fra det principielle Standpunkt, som hver Part indtager. Altsaa fra dansk Side er alt det Indrømmelser, som vi giver Norge, og som er Afvigelser fra vort Standpunkt: at vi har Højhedsretten, og fra norsk Side er alt det Indrømmelser, som de giver Danmark, og som er afvigende fra deres principielle Standpunkt: at Østgrønland er Ingenmandsland. Dette Punkt er nu netop en Afvigelse fra den norske Opfattelse af Østgrønland som Ingenmandsland, og derfor kan det med Rette, mener jeg, kaldes en norsk Indrømmelse. Nordmændene vilde jo, hvis de tog det paa samme Maade som det ærede Medlem, overhovedet ikke betragte det, de fik paa Østgrønland, som Indrømmelser. Det tror jeg dog, de gør.